

Otkada sam otkrila dar vjere, ne postoji drugi način na koji bih željela živjeti

"...kada ste jednom čuli Božji
glas, ne možete se osvrutati..."

24.10.2012.

Udana sam, majka troje djece. Svoju
sam majku izgubila još dok sam bila
jako malena. Ipak, imala sam sretno,
mirno djetinjstvo zahvaljujući
osobitoj potpori koju mi je davala
jedna od mojih tetki. S
adolescencijom i drugim gubicima,

nastala je ozbiljna osobna kriza u mom životu i iz nje me spasio novi susret s Bogom.

U dobi od manje od dvije godine

Izgubila sam majku u dobi od manje od dvije godine, ali imala sam sretno djetinjstvo. Kako bi ojačali obiteljske veze preselili smo se na obiteljsku farmu, a to je učinila i sestra moga oca i njezina obitelj.

Sa svojom tetkom Pilar

U školi su mi se divili kako se nosim s činjenicom da nemam majku. Moja tetka, Pilar, popunila je njezino mjesto u mom emocionalnom životu. Naučila me je da svakog jutra prikažem svoj dan i da izgovorim svoje večernje molitve prije spavanja. Imala je jaku političku i socijalnu žicu i naučila me da se nesebično dajem drugima.

Gubitak oca

Moj se svijet raspao kada mi se otac ponovo oženio i odselio se. Bilo mi je petnaest godina i potpuno me razorio raspad moje „idealne obitelji“.

Zaostajala sam u školi. Nikako se nisam mogla nositi s novom situacijom i činila sam sve moguće kako bih svom ocu otežala život. Sljedećih je nekoliko godina bilo teško. Imala sam sve potrebno, ali osjećala sam da me napustio, prolazila sam kroz pogrešna raspoloženja i olujne nastupe. Svoju sam usamljenost ispunila prijateljima i zabavom. Problem je bio u tome što kada bi zabava završila, patila bih u agoniji nesretnosti. Pretvorila sam se u problematičnu djevojku i jedino utočište koje sam još imala bila je moja tetka.

Zaručila sam se za svog budućeg muža, ali veza nam se uglavnom temeljila na zabavi, s njim nisam

dijelila ništa od svojih životnih izbora ili važnih odluka.

Još jedan gubitak

2003.godine pretrpjela sam još jedan gubitak: moja je tetka Pilar umrla od raka, baš poput moje majke prije toliko godina. Njezina je smrt bila katalizator čitave serije odluka, uključujući i onu da se udam, te su otada počeli moji napadaji panike.

Suprug i ja preselili smo se u Temuco, a životni stil nam se i dalje temeljio na prijateljima i zabavi. Imali smo sve što bi bilo koji par želio: kuću, djecu, novac. Ali i dalje nisam bila sretna. Osjećala sam kao da me život prevario te sam se čak počela udaljavati od svog supruga Cristiana.

Ali sjeme koje je moja tetka zasijala urodilo je plodom. Sjećam se kako sam usred jedne svađe svom suprugu rekla kako sam zaista više umorna

od svađanja s njim. Odrasla sam u jako dobro uravnoteženoj obitelji i znala sam da postoji bolji način suživota. Znala sam da mi nešto nedostaje i nagađala sam da bi to bila vjera, veza s Bogom.

Dvije odluke

Upravo sam u tom trenutku bila pozvana na sat kršćanske formacije koje je davao netko u Opusu Dei. Nakon toga otvorila sam srce prijateljici koja me je tamo pvela. Govorila sam o svojim problemima u braku. Slušala je sa suosjećanjem i pomogla mi staviti moje probleme na svjetlo. Pokazala mi je da je korijen svega moja loša narav. Nakon toga, složile smo se da si mogu postaviti dva cilja: prvo, potruditi ću se svakoga dana dočekati svoga muža s osmijehom i učiniti nešto malo posebno za njega. Drugo, otići na ispovijed.

Bilo bi smiješno misliti da je razgovor uz čaj spasio moj brak. Moj je obiteljski život prolazio zlobne periode svađa i ljutih pogleda, te lijepe periode u kojima je dobra atmosfera koju smo stvarali djelovala poput tonika. Iskreno mogu reći da je Cristian bio potpora u mom izmijenjenom pristupu životu.

Sljedeća radikalna preobrazba dogodila se kada sam otišla na Ispovijed. Izašla sam s radosti koju nikada prije nisam osjetila. Jedina sreća s kojom ovo mogu usporediti bila je sreća koju sam osjetila kada su mi se rodila djeca, ali bez boli prilikom poroda: bila je to sreća u svom najčišćem obliku.

Tada sam se počela moliti, čitala sam knjigu *Prijatelji Božji*, sve je počelo dobivati svoj smisao. Bilo je to kao da sam bila slijepa, a sada vidim cijeli niz stvari vezanih za čistoću, navezanost, velikodušnost, davanje

samog sebe...ukratko, sve o ljubavi prema Bogu.

Poput pronalaska skrivenog blaga

Otkada sam pronašla dar vjere, ne postoji drugi način kojim bih željela živjeti. Nijednom se nisam osvrnula. Bilo je to poput pronalaska skrivenog blaga, činite sve što treba da ga više nikada ne izgubite.

Često mislim o nečemu što je sveti Josemaria rekao o vjeri: „Postoje trenuci kada ne vidimo svjetlo, možda uslijed vlastitog neuspjeha da odgovorimo na milost. U drugim prilikama, naš Gospodin dopušta ovu tamu kao iskušenje naše vjere i odanosti. Davno sam rekao da na putu prema Bogu, kada jednom ugledamo svjetlost milosti, trebamo nastaviti s vjerom i hrabro, možda gubeći komade odjeće, možda čak i kože, na trnju koje niče uz put. (...) Djeco moja, kada ste jednom čuli Božji glas, ne možete se osvrutati“

(citat iz Pilar Urbano, *Čovjek Ville Tevere*, str. 324-5).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/otkada-
sam-otkrila-dar-vjere-ne-postoji-drugi-
nacin-na-koji-bih-zeljela-zivjeti/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/otkada-sam-otkrila-dar-vjere-ne-postoji-drugi-nacin-na-koji-bih-zeljela-zivjeti/)
(10.08.2025.)